

Noodzaak, de moeder van het uitvinden: Het verhaal achter de duikverzekering van DAN

Met de komst van duikreizen en de geboorte van duikbestemmingen zoals Sharm El Sheikh en de Malediven beleefde het duiken in Europa beleefde aan het begin van de jaren 80 een hoogtij. Voorspelbare incidenten van decompressieongeval (DCO) namen ook toe. In feite kwam het specialisme van de hyperbare geneeskunde ook toen pas op als een belangrijk, medisch specialisme en er werden nieuwe kamers op populaire duikbestemmingen geïnstalleerd.

Als antwoord op de grote vlucht die het duiken nam, heeft Dr. Alessandro Marroni, arts hyperbare geneeskunde en duiker samen met een klein netwerk van duikartsen de International Diving Assistance (IDA) opgezet om 24/7 medische bijstand te verlenen aan reizende duikers in nood. Zijn inspanningen liepen gelijk op met die van Dr. Peter Bennett van de Duke University in de VS die een 24-uurs door de regering gesponsorde alarmlijn voor het bijstand verlenen bij duikongevallen had opgezet onder de naam National Diving Accident Network (NDAN).

Dr. Marroni zag al gauw in dat medische adviezen op zichzelf niet voldoende waren als duikers in het buitenland gewond waren geraakt. Er was een speciale verzekering nodig om te betalen voor de dure hyperbare behandelingen waar traditionele reisongevallenverzekeringen geen dekking voor boden. Bovendien werd in sommige landen zoals Spanje en Finland de hyperbare behandeling niet door de nationale verzekering gedekt.

Vervolgens startte de vrouw van Dr Marroni, Filomena De Angelis, archeoloog en duiker die later de managing director van DAN Europe zou worden, onderhandelingen voor IDA met een grote verzekeringsgroep. Hun uitdaging? De verzekeraar ervan overtuigen dat persluchtduiken niet gevaarlijk is. Verzekeringsmaatschappijen waren zeer terughoudend waar het ging om dekking te bieden voor het vreemde en niet goed begrepen fenomeen van decompressieongeval.

Eigenlijk was het typisch voor reis- en ongevallenverzekeringsmaatschappijen om ziektes en al bestaande kwalen uit te sluiten. En daarom kostte het hun ook wat tijd om in te zien dat DCO een bijzonder soort duikongeval was, vergelijkbaar met andere soort sportletsels op het vasteland.

De Angelis had succes en in 1982, startte IDA met de eerste duikongevallenverzekering ter wereld, die als een toevoeging verkocht werd aan IDA leden, net zoals nog steeds gebeurt. Omdat ze de behoeftes van haar beroepsmatig duikende leden herkende, begon de organisatie tegelijkertijd met het aanbieden van een aansprakelijkheidsverzekering. Hoewel in het begin van de jaren tachtig een paar algemene verzekeraars als een aansprakelijkheidsverzekering voor beroepsmatige duikers aanboden, was dit beperkt qua dekking en heel erg duur daar het duiken gezien werd als een extreem, gevaarlijke activiteit.

In 1986, na een vruchtbare ontmoeting met Dr Bennett werd IDA DAN Europe en NDAN werd het Divers Alert Network (DAN) US. Een jaar later, startte DAN US met haar eigen duikverzekering, in samenwerking

met een andere aanbieder.^[1]

DYI Duikverzekering

De DAN Europe duikongevallenverzekering werd door haar leden omarmd. Maar de verzekeraars dekten niet altijd alle claims en soms moest DAN de kosten van behandelingen uit haar eigen middelen vergoeden. Dit was vaak het geval als het ging om diepe luchtduiken en de eerste techduiken, die verzekeraars als te gevaarlijk voor dekking beschouwden. Toen het gebruik van gasmengsels en de rebreather in de late jaren 90 en het begin van 2000 ging toenemen, wilden verzekeraars techduiken gelijk stellen aan commercieel duiken en waren ze er niet happig op hun duikongevallenverzekering en dekking voor aansprakelijkheid te continueren.

In 2007, besloot DAN Europe haar eigen verzekeringmaatschappij op te zetten. Op die manier was de organisatie vrij om dekking te bieden voor wat ze wilde en kon zelfstandig beslissingen nemen betreffende claims en hun dekking voor beroepsaansprakelijkheid. “Wij kenden dit veld zo goed dat we winst konden maken en nog steeds claims konden uitkeren,” legde de senior vice president van DAN, Laura Marroni uit.

Vervolgens zette DAN twee dochtermaatschappijen op; IDA Insurance Ltd (International Diving Assurance) en VING Insurance Brokers Ltd., die in Malta geregistreerd stonden, waarmee DAN langer durende relaties mee had. Dit stelde DAN in staat om geheel verder te gaan met haar Guarantee of Payment (GOP) beleid, die toestaat dat medische teams uitkeringen voor een behandeling kunnen goedkeuren in plaats van dat de accountants dat doen.

DAN Europe voegde ook een aanvullende “niet-duik noodgevallen” reisverzekering aan haar programma toe, zodat leden tijdens hun reizen gedekt waren, ongeacht de aard van het noodgeval. Merk daarbij op dat van 2016-2018, 57% van ledenongevallen duik gerelateerd waren, terwijl 43% niet-duik gerelateerd was. “We realiseerde ons dat het voor leden gemakkelijker zou zijn om alles door ons te laten dekken in plaats van een andere verzekeraar te vinden voor niet-duik ongevallen,” zei Marroni.

^[1] In 1991, werd de International DAN (IDAN) Federatie opgezet als een paraplu organisatie, die naast DAN Europe en DAN US, ook DAN Japan, DAN Asia Pacific en DAN Southern Africa omvatte.

Over de auteur

Michael is een prijs winnende journalist & technoloog die al sinds tientallen jaren schrijft over duiken en duiktechnologie. Hij heeft de term "technisch duiken" bedacht. Zijn werk is gepubliceerd in tijdschriften zoals Alert Diver, DIVER, Quest, Scientific American, Scuba Ties, Sports Diver, Undercurrent, Undersea

Journal, WIRED en X-Ray. Hij heeft aquaCORPS opgezet en daar als hoofdredacteur aan meegewerkt, wat hielp om het techduiken op te laten nemen als een belangrijk onderdeel van het sportduiken. Hij heeft ook de eerste Tek, Eurotek en Asiatek conferenties opgezet.